

Arrest

nr. 244 502 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 februari 2018 België binnen met een kopie van zijn paspoort en verzoekt op 15 februari 2018 om internationale bescherming. Op 2 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 december 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Doha, Qatar, op 28 oktober 1987. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent gehuwd met H. I. A. (...) en hebt één zoon, K. A. (...).

U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw vader is gepensioneerd. Uw beide ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Abasan Al-Kabira, Gaza. U woonde daar tot na uw huwelijk op 26/03/2015. Nadien trok u in bij uw vrouw in haar ouderlijke woning te A-Sanati. Uw drie broers trokken naar het buitenland. Uw zussen verblijven nog steeds in Gaza. U behaalde in 2012 een universitair diploma in de richting informatietechnologie aan de Universiteit van Palestina. U bent net als de rest van uw familie lid van Fatah. Uw schoonvader is zeer actief binnen de partij en heeft als generaal nog steeds veel invloed binnen de partij. U werd via uw schoonvader tewerkgesteld als IT'er bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken waar u twee jaar werkte. Door de machtsovername in de Gazastrook in 2007 verloor u uw job. U ontving echter wel nog uw loon tot enkele maanden na uw vertrek uit Gaza in december 2015.

In 2012 ondervond u een eerste keer problemen met Hamas. U maande leden van Hamas aan te stoppen met raketten af te vuren achter uw huis. De dag nadien werd u opgeroepen door de interne veiligheidsdienst. Daar werd u ondervraagd over vermeende activiteiten met Israël. U werd in elkaar geslagen en ten gevolge daarvan liep u een breuk aan uw enkel en rib op. Vervolgens negeerde u de activiteiten van Hamas teneinde geen nieuwe problemen te hebben met de groepering. Hierdoor werd u met rust gelaten tot op 1 maand voor uw huwelijk op 26/03/2015, toen u opnieuw werd opgeroepen door de interne veiligheidsdienst omdat u getuige was een Israëlisch bombardement op de stellingen van Hamas nabij uw huis in A-Sanati. U werd beschuldigd van samenwerking met Israël en u werd verplicht om informatie over Fatah, Israël en Jihad Islami over te maken aan de diensten van Hamas. U stemde hiermee in maar speelde nooit informatie aan Hamas door. U werd dagelijks opgeroepen en ontving telefoon van Hamas tot op twee dagen voor uw vertrek uit de Gazastrook. Op 3 december 2015 verliet u Gaza samen met uw zwangere vrouw.

U reisde via Egypte, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië en Slovenië tot Oostenrijk waar u op 21/11/2016 internationale bescherming vroeg. In het kader van de Dublinreglementering werd u naar Kroatië teruggeleid. Omstreeks de maand november van 2017 diende u met uw vrouw en zoon een verzoek in Duitsland in. Op 11/1/2018 werden jullie van Duitsland naar Kroatië teruggeleid waar u dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 29/1/2018 verliet u het opvangcentrum in Kroatië om op 15/2/2018, vijf dagen na uw aankomst, in België om internationale bescherming te verzoeken. Uw vrouw en zoon verblijven momenteel in Zagreb, Kroatië.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u van volgende documenten een kopie neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw loonfiche en een brief van uw werkgever. U legt eveneens uw originele huwelijksakte, uw geboorteakte, uw bewijs van woonplaats, drie bevelen tot dagvaarding van de interne veiligheidsdienst, een brief ter bevestiging van uw lidmaatschap bij Fatah en een medisch attest over uw fysieke verwondingen opgemaakt te Gaza voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the

Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNWRA geregistreerd staat omdat zowel uw familie als uw schoonfamilie oorspronkelijk afkomstig zijn uit Gaza (zie CGVS p. 8) valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u niet kan terugkeren naar de Gazastrook omwille van een aanslepend conflict met Hamas ten gevolge van verscheidene raketlanceringen nabij uw huis. Daarbij geeft u tevens aan dat u omwille van de activiteiten van Hamas nabij uw woonplaats het risico loopt geraakt te worden bij een vergeldingsaanval van Israël. Uw verklaringen kunnen echter om de volgende redenen als niet geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst moet er ernstig getwijfeld worden aan de oorzaak van uw conflict met Hamas. U verklaart dat u een eerste keer met Hamas in aanvaring kwam door de raketlanceringen van Al Qassam nabij uw huis, reden waarom u ook beweert gevaar te lopen omwille van bombardementen van Israël (CGVS p. 10, 13, 16, 17). Doorheen uw beschrijvingen van de raketlanceringen de houding van de betrokken leden van Al Qassam slaagt u er niet in aannemelijk te dat u deze van nabij meemaakte. U verklaart dat de lanceringsmissies slechts enkele minuten in beslag nemen (CGVS p. 17). Gelet op de complexiteit van dit soort lanceringen is uw verklaring echter twijfelachtig en maakt u het feit dat u geconfronteerd zou geweest zijn met raketlanceringen van Al Qassam weinig aannemelijk. Voorts verklaart u getuige geweest te zijn van een bombardement door Israël op een naburig huis in A-Sanati dat door Hamas gebruikt werd (CGVS p. 13 – 15). U zou toegekeken hebben terwijl u de planten aan het water geven was (CGVS p. 15) maar ondernam verder niets om uzelf in veiligheid te brengen. Dit eigenaardige gedrag maakt uw verklaring ontoereikend en haalt het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder onderuit. Voorts strookt uw gedrag niet met wat men zou verwachten in de geest van uw verklaring. U verklaart op de hoogte te zijn van een groot tunnelcomplex van Hamas in A-Sanati (CGVS p. 10) toch besliste u om u daar na uw huwelijk te vestigen (CGVS p. 14), terwijl u zelf verklaart veiliger te zijn in uw ouderlijk huis te Abasan al-Kabira (CGVS p. 10 & 14) en goed wetende dat het tunnelcomplex aan Hamas zou toebehoren en u bijgevolg regelmatig met hen in contact zou kunnen komen (CGVS p. 9 & 13). Indien uw woonplaats A-Sanati daadwerkelijk dermate gevaarlijk is omwille van de activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël zou er minstens van u kunnen verwachten dat u niet van een veiliger plaats naar A-Sanati verhuist en u tevens niet in het vizier van Al Qassam of Hamas zou willen lopen. Zulke acties stroken niet met de door u beweerde vrees. U verklaarde tevens dat u naar Abasan al-Kabira trok indien er iets gebeurde in A-Sanati en naar Khan Younis indien er iets gebeurde in Abasan al-Kabira (CGVS p. 14). Gelet op de bewering dat u op deze manier het geweld kon ontlopen is het verwonderlijk dat u niet trachtte om u elders in Gaza te vestigen (CGVS p. 17). U ondernam hiertoe zelfs geen poging (CGVS p. 17). Nochtans associeert u de activiteiten van Hamas in Abasan en A-Sanati die de oorzaak vormden van uw problemen met de nabijheid van deze dorpen tot de grens (CGVS p.9). Het is dan ook niet ernstig dat u niet eens een poging zou hebben ondernomen om u elders in Gaza te vestigen indien de veiligheidssituatie in deze dorpen daadwerkelijk zo slecht is als u beschrijft. Finaal verklaart u op de vraag naar de huidige stand van de raketlanceringen dat Israël tot op vandaag de wekelijkse Awda betogingen zou bombarderen en brengt u deze protesten in verband met de raketlanceringen van Al Qassam (CGVS p. 18). Uit de bijgevoegde informatie blijken de Awda betogingen los te staan van de activiteiten van Al Qassam en blijkt dat Israël in geen geval de betogingen beantwoordt met bombardementen. Bijgevolg kan deze verklaring toegevoegd worden aan de andere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van de door u beschreven situatie van raketlanceringen door Al Qassam en de vergeldingsacties van Israël die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming. Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering

dat u door de activiteiten van Hamas nabij uw woonplaatsen in aanvaring kwam met Hamas of om deze reden het risico loopt slachtoffer te worden van een vergeldingsactie van Israël.

Naast de door u beschreven situatie in A-Sanati en Abasan kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenis waardoor u voor het eerst in de problemen kwam ten gevolge van raketlanceringen nabij uw huis. U verklaart dat uw problemen begonnen toen u milities van Al Qassam tijdens een raketlancering nabij uw ouderlijk huis hebt weggejaagd (CGVS p. 13,16 & 17). Volgens uw verklaring is het niet ongebruikelijk dat de groepering zich laat wegjagen door bewoners (CGVS p. 16 – 17). Gelet op de meedogenloze reputatie van de Al Qassam milities is het echter ongeloofwaardig dat zij zich door u uit hun lood zouden laten slaan. Uw uitleg voor deze bevreemdende situatie kan niet overtuigen. U verklaart dat ze hun lanceringsafbreken zodra een omwonende hen daarover aanspreekt omdat het de duur van hun actie verlengt en bijgevolg de kans vergroot dat ze opgemerkt en gebombardeerd worden (CGVS p.16-17). Aangezien het de gewapende leden van Al Qassam niet meer dan een fractie van hun tijd kan kosten om één ongewapende burger weg te jagen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beschreven gebeurtenis die uw conflict met Hamas in gang zette.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen zelf die u met Hamas gekend zou hebben. Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat Hamas u als spion zou beschouwen. U geeft zelf twee redenen op voor deze beschuldiging, met name dat u in 2012 Al Qassam belette raketten af te vuren en dat het huis nabij het uwe in A-Sanati gebombardeerd werd (CGVS p.16). Uw eerste reden kan gezien de vaststellingen hierboven niet weerhouden worden terwijl u wat betreft uw tweede reden zelf aangeeft dat Hamas weet dat Israël drones heeft (CGVS p.16). U opnieuw gevraagd waar u van beschuldigd wordt als Hamas beseft dat Israël zijn informatie met drones vergaart antwoordt u dat u het niet weet, dat dat hun mentaliteit is en dat ze in zwart-wit termen denken (CGVS p.16). Deze uitleg kan uiteraard de ernstige beschuldiging aan uw adres en de tijd en moeite die Hamas vervolgens in de opvolging van uw zaak steekt niet verklaren. Verder vertelt u dat u door Hamas zou zijn benaderd om als informant op te treden omdat u verdacht werd van spionage (CGVS p. 13-14). U zou na het tekenen van een beloftebrief tot informatieverstrekking omtrent de activiteiten van Israël, Fatah en Jihad Islami, vrijgelaten zijn (CGVS p. 15-16). Gelet op uw verklaring dat Hamas geen genade heeft met verraders (CGVS p. 8) is het voor het CGVS niet geloofwaardig dat Hamas u vrij zou laten rondlopen. Indien u effectief beschuldigd werd van spionage, kan er van Hamas verwacht worden, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, dat u niet zomaar mocht beschikken. Het is niet aannemelijk, daar u beschuldigd werd van dermate ernstige feiten, dat u naar huis gestuurd zou worden met een beloftebrief (CGVS p. 15). Uw vrijlating verklaart u door erop te wijzen dat Hamas niet zeker was dat u een spion was (CGVS p.16). Zelfs indien er in de gelederen van Hamas nog twijfel heerste dan nog kan aangenomen worden dat Hamas doortastender zou optreden tegen iemand waarvan ze vermoeden dat hij een spion is en die daarenboven woont nabij de plaats van hun operaties. Bovendien is het niet aannemelijk dat u zonder ernstige gevolgen Hamas uw diensten kon weigeren (CGVS p. 15). U verklaart in 2012 een enkelbreuk en kneuzingen aan uw ribben te hebben opgelopen ten gevolge van een ondervraging door Hamas omdat u haar operatie had tegengewerkt (CGVS p. 13-14). Gelet op uw eerdere verklaringen over Hamas mag er van hen verwacht worden dat u tenminste eenzelfde behandeling zou ondergaan indien u uw belofte om informatie te delen niet zou inlossen. Te meer u zelf aangeeft dat hun vraag om informatie te verstrekken een test was. Zoals eerder aangehaald meent u dat Hamas eraan twijfelde of u een spion was en stelt u dat ze wilden zien of u hen informatie zou geven ten einde een bevestiging voor hun beschuldiging te verkrijgen (CGVS p.15,16). Dat u Hamas geen informatie gaf en u intussen toch uw leven als vanouds kon verderzetten maakt uw verklaring niet aannemelijk. Deze passieve houding van Hamas contrasteert erg met uw huidige vrees dat u door hen gedood gaat worden bij terugkeer naar Gaza (CGVS p.16). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vrouw in Kroatië, dat zij stelde dat u geen enkelbreuk maar een breuk aan uw hand opliep. Het CGVS stelt in deze een tegenstrijdigheid vast. Het feit dat u geen duidelijk zicht geeft op uw vermeende verwondingen doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.

Tenslotte is het gelet op het eerdere vertrek van uw broers overigens verwonderlijk dat u nog huwde en een gezin begon uit te bouwen (CGVS p. 6). Uw problemen met Hamas begonnen immers reeds in 2012, laaiden opnieuw op in februari 2015, een maand voor uw huwelijk, terwijl u slechts in december 2015 Gaza verliet (CGVS p.5,11,13). Het feit dat u zich niet in veiligheid bracht maar gewoon bleef doorgaan met uw dagdagelijkse activiteiten en uzelf – zoals hierboven aangehaald – dicht bij het probleem verplaatste, komt uw geloofwaardigheid over de door u beweerde problemen niet ten goede en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddeld Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die er in slaagde in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en voorts over voldoende middelen beschikte om ruime bedragen te sparen die u in de mogelijk stelde om in 2012 voor 14 dagen op bedevaart naar Mekka te trekken (CGVS p. 5), een bruidsschat van 3.000 Jordaanse dinar te betalen (CGVS p. 7) en uw reis naar Europa, ter waarde van 8.000 dollar, te bekostigen (CGVS p. 18). Overigens werd u tot op twee maanden na u vertrek een loon uitgekeerd voor het werk dat u tot in 2007 voor de Palestijnse Autoriteiten uitvoerde (CGVS p. 7 & 8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een gegoede familie komt. Hoewel u verklaart dat uw vader moeite heeft om in het levensonderhoud van de familie te voorzien (CGVS p. 6) blijkt uit uw verklaring dat hij recent in de mogelijkheid was een auto te kopen (CGVS p. 5). Voorts verklaart u dat uw vader kon instaan voor de universitaire opleiding van uw broers en zussen (CGVS p. 6) en zowel een grond als een ruime woning bezit (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt uit uw verklaring dat uw vader een pensioen trekt is en tot op vandaag kan voorzien in de opleiding van uw jongste zus (CGVS p. 5 & 7). Ook uw schoonfamilie blijkt over een financieel sterke basis te beschikken daar ook zij over een eigendom en

een grond beschikken (CGVS p. 5). Tenslotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 4). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type

geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart

vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden

dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. De kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw loonfiche en de brieven ter staving van uw lidmaatschap bij Fatah, woonplaats en tewerkstelling hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest en de oproepingsbrieven hebben verder weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is.

Wat betreft het gegeven dat u in de onmogelijkheid verkeert uw origineel paspoort neer te leggen, wil het CGVS het volgende nog opmerken. Het CGVS stelt vast dat u niet coherent en duidelijk bent in uw verklaringen over wat er met uw paspoort gebeurde. U verklaarde dat uw paspoort en identiteitskaart gestolen werden toen u een koffie aan het drinken was in een station in Italië (CGVS p. 12). U kon evenmin originele documenten van uw vrouw voorleggen (CGVS p. 12). U slaagde er echter wel in om uw geboorteakte en uw huwelijksakte voor te leggen (CGVS p. 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u uw paspoort en identiteitskaart bent verloren in Kroatië (verklaring DVZ p. 11). Het CGVS stelt in deze een tegenstrijdigheid vast. Het feit dat u geen duidelijk zicht geeft hierop doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hierin laat hij het volgende gelden over de oorsprong van zijn conflict met Hamas:

“Overwegende dat verzoeker verklaarde dat hij een eerste keer met HAMAS in aanvaring kwam door de raketlancerings van AL QASSAM nabij zijn huis, reden waarom hij ook gevaar liep omwille van bombardementen in ISRAEL.

Dat tegenpartij twijfels uit betreffende de oorsprong van de vrees van verzoeker om reden dat deze beschrijvingen van de raketlancerings niet aannemelijk zijn.

Dat zij noteert dat de lanceringsmissies, volgens verzoeker, slechts enkele minuten in beslag zouden nemen.

Dat deze uitleg volgens haar twijfelachtig zou zijn.

Dat zij de redenen ervan echter niet uitlegt.

Dat verzoeker bevestigt dat deze operaties slechts enkele minuten in beslag nemen, en dat ISRAEL onmiddellijk vliegtuigen afstuurt indien dit te lang duurt.

Overwegende dat verzoeker daarenboven uitlegde dat hij getuige was geweest van een bombardement door ISRAEL van een huis gelegen te A-SANATI, dat door HAMAS werd gebruikt, en dat hij niets ondernam om zichzelf in veiligheid te brengen.

Dat verzoeker hierop antwoordt dat er in GAZA geen schuilplaats bestaat om de bevolking te redden.

Dat hij de mensen had verzorgd, maar geen bijzondere maatregelen had genomen.

Dat tegenpartij nogmaals niet uitlegt waarom deze verklaring ontoereikend zou zijn.

Overwegende dat verzoeker daarenboven besloot om zich na zijn huwelijk te A-SANATI te vestigen, terwijl hij in zijn ouderlijk huis in ABASAN AL-KABIRA veiliger zou zijn.

Dat verzoeker sommige elementen opnieuw wenst te verduidelijken.

Dat verzoeker in feite met zijn nicht gehuwd is.

Dat zijn vader en zijn onkel (de vader van zijn echtgenote) eigenaars zijn van een terrein gelegen te A-SANATI.

Dat de vader van de echtgenote van verzoeker op zijn terrein al een huis had laten bouwen.

Dat verzoeker vanaf zijn huwelijk geen andere keuze had dan het ouderlijk huis te verlaten en zich in de familie van zijn echtgenote te vestigen.

Dat hij eraan herinnert dat de hele GAZASTROOK onveilig is, en niet alleen A-SANATI.

Dat, gezien er in de hele GAZASTROOK geen veilige plaats bestaat, hij niet kon proberen om zich elders te vestigen, terwijl hij in A-SANATI gehuisvest kon worden.

Overwegende dat tegenpartij noteert dat ISRAEL, volgens verzoeker, tot op vandaag de wekelijkse Awda betogingen zou bombarderen en dat deze protesten in verband zijn met de raketlanceringen van AL QASSAM, wat volkomen strijdig zou zijn met de persoonlijke informatie van tegenpartij.

Dat verzoeker echter bevestigt dat er alle vrijdagen betogingen plaatsvinden die daadwerkelijk in verband zijn met de raketlanceringen.

Dat hij uitlegt dat, wanneer betogingen plaatsvinden, HAMAS tot raketlanceringen overgaat om aan ISRAEL een antwoord te bieden."

Over de oorsprong van zijn problemen in 2012 betoogt verzoeker als volgt:

"Overwegende dat verzoeker zijn eerste problemen rond 2012 situeert, toen hij de milities van AL QASSAM wegjaagde tijdens een raketlancering nabij zijn ouderlijk huis.

Dat het volgens tegenpartij weinig waarschijnlijk is dat de milities van AL QASSAM zich door gewone staatsburgers uit hun lood zouden laten slaan.

Dat verzoeker eraan herinnert dat hij naar aanleiding van deze interventie toch aangehouden en gefolterd werd.

Dat hij uitlegt dat de staatsburgers, die met deze raketlanceringen geconfronteerd zijn, geen andere keuze hebben dan af en toe hun leven op het spel te zetten.

Dat dit met verzoeker gebeurde.

Dat tegenpartij nogmaals geen enkel objectief element aandraagt die de verklaringen van verzoeker, die een echte ervaring weergeven, kan ontkrachten.

Dat verzoeker in ieder geval eraan herinnert dat, toen AL QASSAM raketten lanceerde, zij met zijn vieren in een voertuig zaten.

Dat, gezien de omstandigheden, hij het mogelijk achtte zich tegen de raketlanceringen te verzetten.

Overwegende dat tegenpartij zich veroorlooft de problemen die verzoeker met HAMAS onderging in twijfel te trekken, om reden dat het niet geloofwaardig zou zijn dat HAMAS hem als een spion beschouwt.

Dat zij eraan toevoegt dat, gezien ISRAEL zijn informatie met drones vergaart, het niet logisch is dat verzoeker door HAMAS toch van spionage wordt beschuldigd.

Dat verzoeker bevestigt dat hij slechts van spionage verdacht wordt, reden waarom hij gefolterd werd om toe te geven.

Dat hij preciseert dat, indien HAMAS het bewijs had gekregen van deze beschuldigingen, hem zonder aarzeling zou vermoorden.

Dat de foltering die hij verduurde precies gerechtvaardigd worden door het feit dat HAMAS alleen vermoedens had, maar geen enkel bewijs om zijn beschuldigingen aan te tonen.

Overwegende dat tegenpartij verbaasd is dat HAMAS verzoeker van spionage verdacht, maar hem toch heeft vrijgelaten na hem een beloftebrief te laten ondertekenen, die hij toch niet naleefde.

Dat zij eraan toevoegt dat, gezien HAMAS voor verraders geen genade heeft, het niet geloofwaardig is dat HAMAS met verzoeker op deze manier handelde.

Dat verzoeker het argument van tegenpartij niet verstaat, voor zover de handelswijze de enige manier was voor HAMAS om zijn beschuldigingen te bevestigen.

Dat het in feite om een soort test ging om hun verdenkingen te bevestigen.

Dat, gezien HAMAS geen enkel objectief bewijs van zijn beschuldigingen had, deze geen andere keuze had dan verzoeker onder bepaalde voorwaarden te bevrijden.

Overwegende, ten slotte, dat tegenpartij een tegenstrijdigheid noteert tussen de verklaringen van de echtgenote van verzoeker in KROATIË en die van verzoeker in BELGIE.

Dat zijn echtgenote verklaard zou hebben dat verzoeker het slachtoffer was geweest van een handbreuk, en niet van een gebroken enkel.

Dat verzoeker bevestigt dat het wel degelijk om een voetbreuk ging.

Dat hij eraan herinnert dat het incident en het medisch verslag van 2012 dateren.

Dat hij echter in 2015 huwde en dat zijn echtgenote dus niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten.

Dat het dus begrijpelijk is dat de echtgenote van verzoeker de juiste aard van de verwondingen die haar echtgenoot enkele jaren tevoren onderging door elkaar haalde.

Overwegende, ten slotte, dat tegenpartij verbaasd is dat, ondanks het vorig vertrek van zijn broers, verzoeker huwde en in GAZA een gezin begon uit te bouwen, terwijl zijn problemen met HAMAS in 2012 begonnen.

Dat zij verbaasd is dat verzoeker zich niet eerder in veiligheid bracht en gewoon bleef doorgaan met zijn dagelijkse activiteiten.

Dat verzoeker eraan herinnert dat hij de GAZASTROOK zomaar niet kan verlaten.

Dat het zeer moeilijk is om het grondgebied te verlaten.

Dat in deze omstandigheden en ondanks de zeer moeilijke levensomstandigheden, hij geen andere keuze had dan min of meer normaal te leven.

Dat verzoeker bovendien preciseert dat de vader van zijn echtgenote een verantwoordelijke was van de geheime diensten.

Dat, toen HAMAS de controle overnam, de vroegere President en de hoge beleidsvormers moesten wegvluchten, net zoals zijn schoonvader.

Dat hij dus niet in GAZA kon blijven en dat zijn familie ook hetzelfde lot moest ondergaan.

Dat alleen het huwelijk aan zijn echtgenote toeliet om in GAZA te blijven."

Ten slotte voert verzoeker het volgende aan over de documenten die hij neerlegde:

"Overwegende dat verzoeker een zeker aantal documenten indiende.

Dat tegenpartij de meeste van deze documenten afwijst, achtend dat zij geen enkel bewijs leveren wat betreft de problemen die hij in GAZA ondervond.

Dat, wat betreft zijn paspoort, tegenpartij daarentegen vaststelt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zijn paspoort in KROATIË te hebben verloren, terwijl hij voor deze diensten, verklaarde dat hij ze in een station in ITALIE verloren had.

Dat verzoeker ontkende dat hij van KROATIË sprak.

Dat hij bevestigt dat hij het aan de grenspost tussen FRANKRIJK en ITALIE verloor."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 15 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een fotokopie van zijn nieuwe paspoort (stuk 1), een document van het ministerie van Buitenlandse Zaken met een overzicht van zijn reizen (stuk 2), een krant waarin zijn aangifte van zijn verloren paspoort gepubliceerd werd (stuk 3), stukken met betrekking tot zijn huwelijk en huwelijksfeest (stuk 4), een medisch attest van 15 juni 2007 (stuk 5) en een medisch rapport van 15 juli 2020, met vertaling naar het Engels (stuk 6) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Verzoeker kan de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van zijn problemen met Hamas. Hij zou in 2012 leden van Hamas hebben aangemaand om te stoppen met het afvuren van raketten achter zijn huis en de dag nadien zijn opgeroepen door de interne veiligheidsdienst. Daar zou hij zijn ondervraagd over vermeende activiteiten met Israël en zou hij in elkaar geslagen zijn, met een breuk aan zijn enkel en zijn rib tot gevolg. Daarna zou hij de activiteiten van Hamas genegeerd hebben om geen verdere problemen met hen te krijgen. Op 26 maart 2015 zou hij opnieuw zijn opgeroepen door de interne veiligheidsdienst omdat hij getuige was van een Israëliisch bombardement op de stellingen van Hamas nabij zijn huis in A-Sanati. Men zou hem daarbij beschuldigd hebben van samenwerking met Israël en hem verplicht hebben om informatie over Fatah, Israël en Jihad Islami over te maken aan de diensten van Hamas. Hij zou hiermee ingestemd hebben, maar nooit informatie aan Hamas hebben doorgegeven. Hij zou dagelijks zijn opgeroepen en telefoon hebben ontvangen van Hamas, tot twee dagen voor zijn vertrek uit de Gazastrook op 3 december 2015.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door de activiteiten van Hamas nabij zijn woonplaatsen in aanvaring kwam met Hamas of om deze reden het risico loopt slachtoffer te worden van een vergeldingsactie van Israël nu (i) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij de raketlanceringen van nabij meemaakte, (ii) zijn gedrag niet strookt met wat men zou verwachten in de geest van zijn verklaring en (iii) zijn verklaringen over de huidige stand van de raketlanceringen niet stroken met objectieve informatie daarover, omdat (B) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis waardoor hij voor het eerst in de problemen kwam ten gevolge van raketlanceringen nabij zijn huis nu het ongeloofwaardig is dat de milities van Al Qassam zich door hem zouden laten wegjagen, omdat (C) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen zelf die hij met Hamas gekend zou hebben, nu (i) hij niet aannemelijk kan maken dat Hamas hem als spion zou beschouwen, (ii) het niet geloofwaardig is dat Hamas hem vrij zou laten rondlopen indien ze hem verdenken van spionage, (iii) het niet aannemelijk is dat hij zonder ernstige gevolgen Hamas zijn diensten kon weigeren en (iv) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over de door hem opgelopen verwondingen, omdat (D) het gelet op het eerdere vertrek van zijn broers verwonderlijk is dat hij nog huwde en een gezin begon uit te bouwen, en omdat (E) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier is ook de Raad van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk maakt.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij door de activiteiten van Hamas nabij zijn woonplaatsen in aanvaring kwam met Hamas of dat hij om deze reden het risico loopt slachtoffer te worden van een vergeldingsactie van Israël. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst moet er ernstig getwijfeld worden aan de oorzaak van uw conflict met Hamas. U verklaart dat u een eerste keer met Hamas in aanvaring kwam door de raketlanceringen van Al Qassam nabij uw huis, reden waarom u ook beweert gevaar te lopen omwille van bombardementen van Israël (CGVS p. 10, 13, 16, 17). Doorheen uw beschrijvingen van de raketlanceringen de houding van de betrokken leden van Al Qassam slaagt u er niet in aannemelijk te dat u deze van nabij meemaakte. U verklaart dat de lanceringsmissies slechts enkele minuten in beslag nemen (CGVS p. 17). Gelet op de complexiteit van dit soort lanceringen is uw verklaring echter twijfelachtig en maakt u het feit dat u geconfronteerd zou geweest zijn met raketlanceringen van Al Qassam weinig aannemelijk. Voorts verklaart u getuige geweest te zijn van een bombardement door Israël op een naburig huis in A-Sanati dat door Hamas gebruikt werd (CGVS p. 13 – 15). U zou toegekeken hebben terwijl u de planten aan het water geven was (CGVS p. 15) maar ondernam verder niets om uzelf in veiligheid te brengen. Dit eigenaardige gedrag maakt uw verklaring ontoereikend en haalt het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder onderuit. Voorts strookt uw gedrag niet met wat men zou verwachten in de geest van uw verklaring. U verklaart op de hoogte te zijn van een groot tunnelcomplex van Hamas in A-Sanati (CGVS p. 10) toch besliste u om u daar na uw huwelijk te vestigen (CGVS p. 14), terwijl u zelf verklaart veiliger te zijn in uw ouderlijk huis te Abasan al-Kabira (CGVS p. 10 & 14) en goed wetende dat het tunnelcomplex aan Hamas zou toebehoren en u bijgevolg regelmatig met hen in contact zou kunnen komen (CGVS p. 9 & 13). Indien uw woonplaats A-Sanati daadwerkelijk dermate gevaarlijk is omwille van de activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël zou er minstens van u kunnen verwachten dat u niet van een veiliger plaats naar A-Sanati verhuist en u tevens niet in het vizier van Al Qassam of Hamas zou willen lopen. Zulke acties stroken niet met de door u beweerde vrees. U verklaarde tevens dat u naar Abasan al-Kabira trok indien er iets gebeurde in A-Sanati en naar Khan Younis indien er iets gebeurde in Abasan al-Kabira (CGVS p. 14). Gelet op de bewering dat u op deze manier het geweld kon ontlopen is het verwonderlijk dat u niet trachtte om u elders in Gaza te vestigen (CGVS p. 17). U ondernam hiertoe zelfs geen poging (CGVS p. 17). Nochtans associeert u de activiteiten van Hamas in Abasan en A-Sanati die de oorzaak vormden van uw problemen met de nabijheid van deze dorpen tot de grens (CGVS p.9). Het is dan ook niet ernstig dat u niet eens een poging zou hebben ondernomen om u elders in Gaza te vestigen indien de veiligheidssituatie in deze dorpen daadwerkelijk zo slecht is als u beschrijft. Finaal verklaart u op de vraag naar de huidige stand van de raketlanceringen dat Israël tot op vandaag de wekelijkse Awda betogingen zou bombarderen en brengt u deze protesten in verband met de raketlanceringen van Al Qassam (CGVS p. 18). Uit de bijgevoegde informatie blijken de Awda betogingen los te staan van de activiteiten van Al Qassam en blijkt dat Israël in geen geval de betogingen beantwoordt met bombardementen. Bijgevolg kan deze verklaring toegevoegd worden aan de andere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van de door u beschreven situatie van raketlanceringen door Al Qassam en de

vergeldingsacties van Israël die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming. Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door de activiteiten van Hamas nabij uw woonplaatsen in aanvaring kwam met Hamas of om deze reden het risico loopt slachtoffer te worden van een vergeldingsactie van Israël."

Door zonder meer te bevestigen dat de lanceringsmissies slechts enkele minuten in beslag nemen en dat Israël onmiddellijk vliegtuigen afstuurt indien dit te lang duurt, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Gelet op de complexiteit van dergelijke raketlanceringen acht ook de Raad het twijfelachtig dat dit slechts enkele minuten in beslag zou nemen. Hoe dan ook moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er ernstig getwijfeld moet worden aan de oorzaak van verzoekers conflict met Hamas.

Waar verzoeker aanvoert dat er in Gaza geen schuilplaats bestaat om de bevolking te redden en dat hij de mensen had verzorgd, maar geen bijzondere maatregelen had genomen, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat hij *"de mensen had verzorgd"* kan niet blijken uit de door hem afgelegde verklaringen in de loop van de administratieve procedure. Daaruit blijkt enkel dat hij *"gewoon aan het kijken"* was en dat hij *"water aan het geven"* was aan de planten van zijn oom (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), wat een weinig plausibele houding is op een moment dat hij bombardementen zag gebeuren.

Waar verzoeker toelicht dat hij gehuwd is met zijn nicht en dat zijn vader en zijn nonkel eigenaars zijn van een terrein gelegen te A-Sanati waarop zijn nonkel (de vader van zijn vrouw) al een huis had laten bouwen, zodat hij *"vanaf zijn huwelijk geen andere keuze had dan het ouderlijk huis te verlaten en zich in de familie van zijn echtgenote te vestigen"*, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Van enige verplichting om zich in het huis van zijn oom, die in Algerije zat, te gaan vestigen, heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt. Een dergelijke verplichting is trouwens weinig aannemelijk gezien verzoekers verklaring dat het daar gevaarlijker was dan waar hij voorheen samen met zijn ouders woonde. De omstandigheid dat de hele Gazastrook onveilig is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zich na zijn huwelijk van een minder onveilige plek naar een zeer onveilige plek ging vestigen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich onmogelijk kon vestigen op een plaats in de Gazastrook waar het veiliger is dan A-Sanati, dat aan de grens met Israël lag en meer dan andere plaatsen in de Gazastrook onderhevig was aan bombardementen.

Voorts beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt waar hij in het verzoekschrift bevestigt dat er alle vrijdagen betogingen plaatsvinden die daadwerkelijk in verband zijn met de raketlanceringen en uitlegt dat wanneer deze betogingen plaatsvinden Hamas overgaat tot raketlanceringen om aan Israël een antwoord te bieden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal daarover, die steun vinden in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9.1, map met 'landeninformatie', nr. 6, UNRWA, *"Gaza's 'great march of return' one year on"*). Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Voorts hecht de commissaris-generaal evenmin geloof aan de gebeurtenis waardoor verzoeker voor het eerst in de problemen kwam ten gevolge van raketlanceringen nabij zijn huis. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

"U verklaart dat uw problemen begonnen toen u milities van Al Qassam tijdens een raketlancering nabij uw ouderlijk huis hebt weggejaagd (CGVS p. 13,16 & 17). Volgens uw verklaring is het niet ongevoel dat de groepering zich laat weggagen door bewoners (CGVS p. 16 – 17). Gelet op de meedogenloze reputatie van de Al Qassam milities is het echter ongeloofwaardig dat zij zich door u uit hun lood zouden laten slaan. Uw uitleg voor deze bevreedende situatie kan niet overtuigen. U verklaart dat ze hun

lancerings afbreken zodra een omwonende hen daarover aanspreekt omdat het de duur van hun actie verlengt en bijgevolg de kans vergroot dat ze opgemerkt en gebombardeerd worden (CGVS p.16-17). Aangezien het de gewapende leden van Al Qassam niet meer dan een fractie van hun tijd kan kosten om één ongewapende burger weg te jagen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beschreven gebeurtenis die uw conflict met Hamas in gang zette."

Door er in het verzoekschrift aan te herinneren dat hij naar aanleiding van zijn interventie aangehouden en gefolterd werd, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande overwegingen. Dat een gevaarlijke militie als Al Qassam een raketlancering zou afbreken omdat een enkele (ongewapende) omwonende hen daarop zou hebben aangesproken, acht ook de Raad niet aannemelijk. Verzoeker heeft geen enkel bewijs bijgebracht van het feit dat hij problemen zou hebben gekend met Al Qassam omdat hij hen tijdens een raketlancering nabij zijn ouderlijk huis zou hebben weggejaagd. Het komt dan ook verzoeker toe om voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen hierover af te leggen en niet aan de commissaris-generaal om objectieve elementen aan te dragen die verzoekers weinig aannemelijke verklaringen kunnen ontkrachten. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker voorhoudt dat *"de staatsburgers, die met deze raketlancerings geconfronteerd zijn, geen andere keuze hebben dan af en toe hun leven op het spel te zetten"* en dat dit is wat met hem gebeurde.

Daarnaast is de commissaris-generaal van oordeel dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen zelf die verzoeker met Hamas gekend zou hebben. Hij onderbouwt dit in de bestreden als volgt:

"Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat Hamas u als spion zou beschouwen. U geeft zelf twee redenen op voor deze beschuldiging, met name dat u in 2012 Al Qassam belette raketten af te vuren en dat het huis nabij het uwe in A-Sanati gebombardeerd werd (CGVS p.16). Uw eerste reden kan gezien de vaststellingen hierboven niet weerhouden worden terwijl u wat betreft uw tweede reden zelf aangeeft dat Hamas weet dat Israël drones heeft (CGVS p.16). U opnieuw gevraagd waar u van beschuldigd wordt als Hamas beseft dat Israël zijn informatie met drones vergaart antwoordt u dat u het niet weet, dat dat hun mentaliteit is en dat ze in zwart-wit termen denken (CGVS p.16). Deze uitleg kan uiteraard de ernstige beschuldiging aan uw adres en de tijd en moeite die Hamas vervolgens in de opvolging van uw zaak steekt niet verklaren. Verder vertelt u dat u door Hamas zou zijn benaderd om als informant op te treden omdat u verdacht werd van spionage (CGVS p. 13-14). U zou na het tekenen van een beloftebrief tot informatieverstrekking omtrent de activiteiten van Israël, Fatah en Jihad Islami, vrijgelaten zijn (CGVS p. 15-16). Gelet op uw verklaring dat Hamas geen genade heeft met verraders (CGVS p. 8) is het voor het CGVS niet geloofwaardig dat Hamas u vrij zou laten rondlopen. Indien u effectief beschuldigd werd van spionage, kan er van Hamas verwacht worden, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, dat u niet zomaar mocht beschikken. Het is niet aannemelijk, daar u beschuldigd werd van dermate ernstige feiten, dat u naar huis gestuurd zou worden met een beloftebrief (CGVS p. 15). Uw vrijlating verklaart u door erop te wijzen dat Hamas niet zeker was dat u een spion was (CGVS p.16). Zelfs indien er in de gelederen van Hamas nog twijfel heerste dan nog kan aangenomen worden dat Hamas doortastender zou optreden tegen iemand waarvan ze vermoeden dat hij een spion is en die daarenboven woont nabij de plaats van hun operaties. Bovendien is het niet aannemelijk dat u zonder ernstige gevolgen Hamas uw diensten kon weigeren (CGVS p. 15). U verklaart in 2012 een enkelbreuk en kneuzingen aan uw ribben te hebben opgelopen ten gevolge van een ondervraging door Hamas omdat u haar operatie had tegengewerkt (CGVS p. 13-14). Gelet op uw eerdere verklaringen over Hamas mag er van hen verwacht worden dat u tenminste eenzelfde behandeling zou ondergaan indien u uw belofte om informatie te delen niet zou inlossen. Te meer u zelf aangeeft dat hun vraag om informatie te verstrekken een test was. Zoals eerder aangehaald meent u dat Hamas eraan twijfelde of u een spion was en stelt u dat ze wilden zien of u hen informatie zou geven ten einde een bevestiging voor hun beschuldiging te verkrijgen (CGVS p.15,16). Dat u Hamas geen informatie gaf en u intussen toch uw leven als vanouds kon verderzetten maakt uw verklaring niet aannemelijk. Deze passieve houding van Hamas contrasteert erg met uw huidige vrees dat u door hen gedood gaat worden bij terugkeer naar Gaza (CGVS p.16)."

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij slechts van spionage verdacht wordt en preciseert dat Hamas hem zonder aarzeling zou vermoorden indien deze organisatie het bewijs had gekregen van deze beschuldigingen. Hiermee weerlegt, noch ontkracht hij de overweging in de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk kan maken dat Hamas hem als spion zou beschouwen, nu de twee redenen die hij daarvoor opgaf niet kunnen worden weerhouden. Aldus geeft verzoeker geen enkele valabele reden op waarom Hamas hem (zonder enig bewijs) als een spion zou beschouwen, zodat hij ook voor de Raad niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk door Hamas als een spion werd beschouwd. Gelet hierop voert verzoeker dan ook niet dienstig aan dat de folteringen die hij verduurde precies

gerechtvaardigd worden door het feit dat Hamas alleen vermoedens had, maar geen enkel bewijs om zijn beschuldigingen aan te tonen.

Ook verzoekers uitleg dat Hamas geen andere keuze had dan hem onder bepaalde voorwaarden te bevrijden, gezien deze organisatie geen enkel objectief bewijs van zijn beschuldigingen had, kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker stelt dat deze handelswijze voor Hamas de enige manier was om zijn beschuldigingen (van spionage) te bevestigen en dat het *“in feite om een soort test ging om hun verdenkingen te bevestigen”*, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze Hamas enig objectief bewijs van spionage voor Israël tegen verzoeker zou kunnen vergaren door hem vrij te laten en hem te vragen om voor hen als informant op te treden. Aldus toont verzoeker niet aan dat het onredelijk is van de commissaris-generaal om te verwachten dat Hamas, gezien hun reputatie, omvang, netwerk en werkwijze, en de foltering die ze hem naar eigen zeggen in 2012 reeds hadden toegebracht, hem niet zomaar met een beloftebrief zouden laten beschikken indien hij effectief beschuldigd werd van dermate ernstige feiten als spionage, en dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij door Hamas als spion beschouwd wordt.

Aldus worden de voorgaande motieven van de bestreden beslissing door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen

Ten slotte wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op het volgende:

“Tenslotte is het gelet op het eerdere vertrek van uw broers overigens verwonderlijk dat u nog huwde en een gezin begon uit te bouwen (CGVS p. 6). Uw problemen met Hamas begonnen immers reeds in 2012, laaiden opnieuw op in februari 2015, een maand voor uw huwelijk, terwijl u slechts in december 2015 Gaza verliet (CGVS p.5,11,13). Het feit dat u zich niet in veiligheid bracht maar gewoon bleef doorgaan met uw dagdagelijkse activiteiten en uzelf – zoals hierboven aangehaald – dicht bij het probleem verplaatste, komt uw geloofwaardigheid over de door u beweerde problemen niet ten goede en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.”

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij de Gazastrook niet zomaar kon verlaten en dat het zeer moeilijk is om het grondgebied te verlaten en dat hij dus *“geen andere keuze had dan min of meer normaal te leven”*. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoekers broer S. in 2013 wel uit Gaza kon vertrekken (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), maar dat dit voor verzoeker op dat moment – hij was toen naar eigen zeggen al gefolterd geweest door Hamas – onmogelijk zou zijn geweest. Uit een document van het ministerie van Buitenlandse Zaken met een overzicht van zijn reizen dat verzoeker ter terechtzitting bijbrengt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), blijkt overigens dat verzoeker op 30 januari 2013 Gaza al eens verlaten heeft, zodat hij allerminst aantoonbaar dat hij *“geen andere keuze had dan min of meer normaal te leven”*.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze verzoeker, door verder nog te preciseren dat de vader van zijn echtgenote een verantwoordelijke was van de geheime diensten die, toen Hamas de controle overnam, moest wegvluchten uit Gaza, afbreuk doet aan de voorgaande overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing.

Wat betreft de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“De kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw loonfiche en de brieven ter staving van uw lidmaatschap bij Fatah, woonplaats en tewerkstelling hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest en de oproepingsbrieven hebben verder weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt met een fotokopie van zijn nieuwe paspoort (stuk 1), een document van het ministerie van Buitenlandse Zaken met een overzicht van zijn reizen en die van zijn echtgenote (stuk 2) en een krant waarin zijn aangifte van zijn verloren paspoort gepubliceerd werd (stuk 3) om aan te tonen dat hij zijn paspoort wel degelijk verloren is en dat hij hierop wel degelijk een zicht wil bieden, stelt de Raad vast dat deze stukken worden bijgebracht ter weerlegging van een motief van de bestreden beslissing dat hij als overtollig beschouwt. Deze stukken kunnen dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan worden gesteld

over verzoekers argumentatie in het verzoekschrift waar hij ontkent bij de Dienst Vreemdelingenzaken gesproken te hebben van Kroatië als plaats waar hij zijn paspoort kwijt geraakte.

De stukken die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt met betrekking tot zijn huwelijk en huwelijksfeest (stuk 4) zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden bijgevolg niet in overweging genomen.

Met het medisch attest van 15 juni 2007 dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (stuk 5), wenst verzoeker aan te tonen dat hij tijdens de staatsgreep aan zijn pols werd geraakt. Hij zou niet de kans hebben gekregen om hierover te vertellen. Dit is niet ernstig. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werd aan verzoeker gevraagd om alle redenen te vertellen waarom hij niet kan terugkeren naar Gaza, waarop verzoeker zonder onderbreking van de *protection officer* van het CGVS spontaan vertelde over zijn problemen daar, waarna de *protection officer* aan verzoeker vroeg of hij alle redenen voor zijn vertrek had kunnen vertellen, een vraag die verzoeker bevestigend beantwoordde (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud vroeg de *protection officer* van het CGVS nog aan verzoeker of deze nog vragen of opmerkingen had, waarop verzoeker antwoordde: "Ja. Kan u mij iets vertellen over de beslissing?" (*ibid.*, p. 19). De vaststelling dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn vervolgingsvrees volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker met dit attest niet aantoont dat hij persoonlijk wordt vervolgd of daarvoor actueel moet vrezen. Dat verzoeker op 15 juni 2007 door de veiligheidsdiensten in Gaza zou zijn gefolterd en die dag zelf nog op zijn verzoek een medisch rapport zou krijgen dat deze feiten bevestigt, mist alle geloofwaardigheid.

Wat betreft het medisch rapport van 15 juli 2020 dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (stuk 6), stelt de Raad vast dat dit niet kan volstaan als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen, *a fortiori* wanneer dit zoals *in casu* dateert van bijna acht jaar na deze feiten. Bijkomend wenst de Raad verzoeker er aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Te dezen heeft het medisch rapport betrekking op feiten van 8 december 2012 en geeft verzoeker geen enkele reden waarom hij een dergelijk rapport niet eerder had kunnen bekomen en bijbrengen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota tijdens de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt waarvan hij niet aantoont dat hij die niet reeds veel eerder in de procedure had kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zijn verklaringen over zijn aanvaringen met Hamas niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het

politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene

humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die er in slaagde in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en voorts over voldoende middelen beschikte om ruime bedragen te sparen die u in de mogelijk stelde om in 2012 voor 14 dagen op bedevaart naar Mekka te trekken (CGVS p. 5), een bruidsschat van 3.000 Jordaanse dinar te betalen (CGVS p. 7) en uw reis naar Europa, ter waarde van 8.000 dollar, te bekostigen (CGVS p. 18). Overigens werd u tot op twee maanden na u vertrek een loon uitgekeerd voor het werk dat u tot in 2007 voor de Palestijnse Autoriteiten uitvoerde (CGVS p. 7 & 8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een gegoede familie komt. Hoewel u verklaart dat uw vader moeite heeft om in het levensonderhoud van de familie te voorzien (CGVS p. 6) blijkt uit uw verklaring dat hij recent in de mogelijkheid was een auto te kopen (CGVS p. 5). Voorts verklaart u dat uw vader kon instaan voor de universitaire opleiding van uw broers en zussen (CGVS p. 6) en zowel een grond als een ruime woning bezit (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt uit uw verklaring dat uw vader een pensioen trekt is en tot op vandaag kan voorzien in de opleiding van uw jongste zus (CGVS p. 5 & 7). Ook uw schoonfamilie blijkt over een financieel sterke basis te beschikken daar ook zij over een eigendom en een grond beschikken (CGVS p. 5). Tenslotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 4). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.”

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en

ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 9.1, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 15 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het rechtsplegingsdossier dat verzoeker over een nieuw origineel paspoort beschikt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was

in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een

marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019

gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker ten volkomen subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN